

Pyntet til ukendelighed?

”Lej et lig!”

Sådan lyder et slogan for et biludlejningsfirma. Konceptet er, at deres udlejningsbiler har set MEGET bedre dage, men til gengæld er de billige at leje. Så for 3-400 kr. om dagen kan man leje en gammel ”smadrekasse”. Men hvad gør dét, hvis man bare skal flytte for kammeraten. Som udlejningsfirmaet selv siger: ”Den er måske ikke skide smart. Så er det jo godt, at du skal på lossepladsen og ikke et modeshow”.

Funktionen overstråler det æstetiske – indholdet er vigtigere end formen.

I folkekirkelige sammenhænge kunne det komme til udtryk, hvis man tæller hoveder mere end man vægter indholdet – hvis man gør formen vigtigere end forkyndelsen. Folkekirken er ikke et lig. Tværtimod, så er folkekirken vel mere levende i dag, end den har været før.

Hvis man kigger på alle de forskellige gudstjenester, som er i sognekirkerne i dag, kan man næppe tale om folkekirken som en død sild. Hvis man kigger i de forskellige kirkeblade, som udgives rundt om i landet, så vil man opleve en mangfoldighed af foredrag, oplevelser, fællesskaber og koncerter.

Folkekirken er Danmarks største udbyder af kulturelle oplevelser og koncerter.

Så kirkens krop er i dén grad levende hver eneste dag året rundt, med en puls langt over en gennemsnits danskers hvilepuls!

Der er ikke noget at sige til, at byskilte landet over stadig har silhuetten af en kirke med blandt husenes tage. Kirken er stadig bærende og definerende for en by og byens liv.

Men kan det ”stikke af” engang imellem? Er der ting, der skiller sig mere ud fra kirkens normale udtryk, end det burde? Er der noget, der kunne undværes? Er der noget, der ikke burde finde sted i kirkerne? Ja da, selvfølgelig er der det.

Men vores grænser er ikke ens. Form og indhold kan altid diskuteres. Vi ser lige forskelligt på biler som på religion.

Vi definerer hver vores egen tro på sandheden om vejen i livet...

Men hvad er så tilladt i kirken – hvad skal folkekirken stå inde for? ”Så længe det driver på Kristus!”, som reformatoren Martin Luther efter sigende skulle have sagt. Kan man forkynde ”evangeliet om Jesus Kristus som verdens frelser” i dét enkelte tiltag, så bør det kunne bæres af kirkens mure. Der er altid en hårfin balance for den/de, der arrangerer tiltag i kirken. For der er også følelser med, når det kommer til kirkens bygninger. Ud over, at kirkerummet er en scene og en foredragssal, så er det først og fremmest et gudstjenesterum, og et sted hvor vi døber, konfirmerer, vier og begraver mennesker. Og alle de følelser, som vi får ved disse lejligheder, skal vi passe på og værne om.

Et tænkt eksempel: Et krybbespil opført af kvindelige strippere, der afklæder sig kostumerne undervejs i fortællingen om Josef og Maria og Jesu Kristi fødsel julenat, kunne nok trække mange i kirke – i hvert fald byens husarer. Men formen ville nok skygge gevaldigt for indholdet og forkyndelsen af Guds komme til mennesker.

Folkekirken og kirkens bygninger må ikke sætte form over indhold for at kunne tælle mange hoveder i kirke, men altid holde indholdet i hævd for enhver pris. For uden indholdet havde vi slet ikke en kirke. Man bør ikke pynte kirken til ukendelighed i bestræbelserne på, at fylde kirkebænkene til sidste plads. Det bør præst og menighedsråd ved landets kirker have i tankerne hver gang de hænger klæder på kirkens krop og kirkebygninger, for at vise en kirke med puls og liv. Kirken den er et gammelt hus, som Grundtvig skriver. Og den kan sikkert holde til meget. Men hvis vi først begynder at behandle indholdet som en død, usælgelig sild, så ender der også med, at det hele lugter lidt af død. Og kirken er så absolut om det modsatte.

Så velkommen i kirke – her får du noget at tænke over. For i kirken handler det om Gud og Kristus – liv, glæde, trøst, barmhjertighed, nåde, frelse og evighed!

-Mads Zachodnik